

Sygn. akt V CSK 227/16

POSTANOWIENIE

Dnia 9 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z wniosku M. W.

przy uczestnictwie P. Spółki Akcyjnej

z siedzibą w K.

o ustanowienie służebności przesyłu,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 listopada 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie od postanowienia Sądu Okręgowego w C.

z dnia 10 grudnia 2015 r., sygn. akt VI Ca (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) zasądza od wnioskodawczynie na rzecz uczestnika

postępowania kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem

zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy, dopuszczającymi wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Wnioskodawczyni zarzuciła zaskarżonemu postanowieniu Sądu Okręgowego z dnia 10 grudnia 2015 r. naruszenie art. 1000 § 1 i 2 pkt 3 i 4 k.p.c. oraz art. 305² § 2 k.c., a wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniła oczywistą jej zasadnością ze względu na przyjęcie w zaskarżonym postanowieniu, że przepisy art. 1000 § 2 pkt 3 i 4 k.p.c. mają odpowiednie zastosowanie do służebności gruntowej uprawniającej do korzystania z nieruchomości na potrzeby urządzeń przesyłowych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienie przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15). Innymi słowy, przytoczone w skardze kasacyjnej okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (por. T. Wiśniewski, w: H. Dolecki, T. Wiśniewski, red., Kodeksu postępowania cywilnego. Komentarz, t. II, Warszawa

2010, s. 233 i 234). W sprawie niewątpliwie nie ma podstaw do stwierdzenia takiego naruszenia przepisów powołanych w skardze kasacyjnej wnioskodawczynie.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej wnioskodawczynie do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 520 § 3 k.p.c. oraz § 5 pkt 3 oraz § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800 ze zm.).

jw